

Sygn. akt I PZ 23/12

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogusław Cudowski (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gersdorf

SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J. S.

przeciwko A. Spółce z o. o.

o odszkodowanie za naruszenie zasady równości w zatrudnieniu,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 listopada 2012 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 31 maja 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w punkcie drugim wyroku z dnia 31 maja 2012 r. przyznał na rzecz radcy prawnego T. B. kwotę 900 zł (powiększoną o podatek VAT) tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną świadczoną z urzędu na rzecz powoda za drugą instancję. W niniejszej sprawie mimo faktu, że apelacja pełnomocnika powoda została oddalona Sąd nie obciążył go na podstawie art. 102 k.p.c. kosztami procesu na rzecz pozwanego z uwagi na fakt, iż byłoby to sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Z ustaleń niniejszej sprawy wynikało, że powód był ofiarą dyskryminacji a wysokość

zasądnionego odszkodowania zależała od obrachunku Sądu. Nadto wskutek działań pozwanego pozbawiony został pracy i tym samym źródła utrzymania. Wyżej wymienione wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną świadczoną z urzędu Sąd przyznał stosownie do § 11 ust. 1 pkt 2 w związku z § 12 ust 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego. Charakter sprawy i stopień jej skomplikowania nie uzasadniał podwyższenia tej stawki do wysokości 150% zgodnie z § 15 cytowanego rozporządzenia.

Pełnomocnik powoda – radca prawny T. B. w dniu 11 lipca 2012 wniósł zażalenie od wyżej wskazanego postanowienia o kosztach skarżąc to postanowienie w zakresie rozstrzygnięcia co do kosztów zastępstwa procesowego poprzez oddalenie wniosku o zasądzenie na rzecz pełnomocnika powoda kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu w kwocie przekraczającej stawkę minimalną wynikającą z norm przepisanych, z ograniczeniem do kwoty 450 zł + 23% VAT, tj. 553,50 zł. W zażaleniu powołał się na naruszenie § 2 ust. 1, § 3 ust. 1, § 6 pkt 5, § 12 ust. 1 pkt 1, § 15 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - poprzez niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu w zaniżonej wysokości, nieodzwierciedlającej w pełni skomplikowanego charakteru sprawy, i złożoności jej stanu faktycznego i prawnego, w tym konieczności sporządzenia apelacji powoda i odpowiedzi na apelację pozwanego, a zatem związanego z tym znacznego nakładu pracy pełnomocnika powoda w postępowaniu apelacyjnym. Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie na rzecz pełnomocnika powoda - radcy prawnego T. B. dalszej kwoty 450 zł + 23% VAT tytułem kosztów nieopłaconej przez powoda pomocy prawnej świadczonej z urzędu oraz o zwrotu opłaty uiszczony od niniejszego zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest nieuzasadnione. W niniejszej sprawie należy w pierwszej kolejności zauważyć, że § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) stanowi, że koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszone przez Skarb Państwa obejmują: 1) opłatę w wysokości nie wyższej niż 150% stawek minimalnych, o których mowa w rozdziałach 3 i 4, oraz 2) niezbędne, udokumentowane wydatki radcy prawnego. Punkt pierwszy ustanawia jedynie górną granicę kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu i jest odstępstwem od zasad ustalonych w rozdziałach 3 i 4 ponoszenia kosztów nieopłaconej pomocy prawnej przez Skarb Państwa. Po drugie, zgodnie z art. 98 § 3 w związku z art. 99 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Stosownie zaś do art. 109 § 2 zdanie drugie k.p.c., przy ustalaniu wysokości kosztów poniesionych przez stronę reprezentowaną przez pełnomocnika będącego radcą prawnym sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika oraz czynności podjęte przez niego w sprawie, a także charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Stawki opłat za czynności radców prawnych, o których mowa w art. 98 § 3 k.p.c. określa rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349). Według § 2 tego rozporządzenia podstawę zasądzenia opłaty, stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 3-4. W świetle powyższych unormowań nie ulega wątpliwości, że podstawę zasądzenia opłaty stanowią stawki minimalne określone w rozporządzeniu; jeżeli natomiast przemawia za tym niezbędny nakład pracy pełnomocnika, charakter sprawy oraz jego wkład w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, wówczas sąd może zasądzić opłatę wyższą. (por. postanowienie SN z dnia 21 grudnia 2010 r., III CZ 64/10, niepubl.). Odstępstwo od

zasądzenia kosztów w innej wysokości, niż stanowią o tym wskazane wyżej przepisy o stawkach minimalnych jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego i to do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpiły okoliczności uzasadniające zasądzenie kosztów w wyższej wysokości. Z tego względu sposób stosowania § 15 powołanego rozporządzenia podlega dyskrecjonalnej ocenie sędziowskiej i w zasadzie wymyka się spod kontroli sprawowanej przez Sąd Najwyższy, chyba że zaskarżone orzeczenie zostało wydane z rażącym naruszeniem prawa. Jednakże w niniejszej sprawie nie zachodzą takie okoliczności, skoro strona powodowa przegrała spór sądowy, a mimo to została przez sąd na podstawie art. 102 k.p.c. uwolniona od ponoszenia kosztów procesu w myśl art. 98 k.p.c., tym samym nieuzasadnione było pokrywanie przez Skarb Państwa wyższych kosztów zastępstwa procesowego od tych przewidzianych w przepisach o stawkach minimalnych (tj. w § 11 ust. 1 pkt 2 w związku z § 12 ust 1 powołanego rozporządzenia).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c. Sąd Najwyższy oddalił zażalenie, jako pozbawione uzasadnionych podstaw.